॥ वामदेव उवाच ॥ प्रयच्छ वाम्यौ मम पार्थिव त्वं कृतं हि ते कार्य्यमाभ्यामशक्यं । मा त्वाऽवधीद्वरुणो घोरपाशैर्ब्रह्म चत्रस्यान्तरे वर्त्तमानं ।

॥ राजोवाच ॥ अनड्वाहौ सुव्रतौ साधुदान्तावेतद्विप्राणां वाहनं वामदेव । ताभ्यां याहि त्वं यत्र कामो महर्षे कृन्दांसि वै त्वादृशं संवहन्ति ।

॥ वामदेव उवाच ॥ कृन्दांसि वै मादृशं संवहन्ति लोकेऽमुष्मिन् पार्थिव यानि सन्ति । अस्मिंस्तु लोके मम यानमेतदस्मद्विधानामपरेषाञ्च राजन् ।

॥ राजोवाच ॥ चत्वारस्त्वां वा गर्द्दभाः संवहन्तु श्रेष्ठाश्चतस्रो हरयो वातरंहाः । तैस्त्वं याहि चत्रियस्यैष वाहो ममैव वाम्यान तवैतौ हि विद्धि । १९९०

॥ वामदेव उवाच ॥ घोरं व्रतं ब्राह्मणस्यैतदाहुरेतद्राजन् यदि हा जीवमानः । अयस्मया घोररूपा महान्तश्चत्वारो वा यातुधानाः सुरौद्राः । मया प्रयुक्तास्त्वद्वधमीप्समाना वहन्तु त्वां शितशूलाश्चतुर्धा ।

॥ राजोवाच ॥ ये त्वां विदुर्ब्राह्मणं वामदेव वाचा हन्तुं मनसा कर्म्मणा वा । ते त्वां सशिष्यमिह पातयन्तु मद्वाक्यनुन्नाः शितशूलासिहस्ताः ।

॥ वामदेव उवाच ॥ ममैवैतौ वाम्यौ परिगृह्य राजन् पुनर्ददामीति प्रपद्य मे त्वं । प्रयच्छ शीघ्रं मम वाम्यौ त्वमश्वौ यद्यात्मानं जीवितुं ते क्षमं स्यात् ।

॥ राजोवाच ॥ न ब्राह्मणेभ्यो मृगया प्रसृता न त्वाऽनुशास्त्यद्यप्रभृति ह्यसत्यं । तवैवाज्ञां सम्प्रणिधाय सर्व्वां तथा ब्रह्मन् पुण्यलोकं लभेयं ।

॥ वामदेव उवाच ॥ नानुयोगा ब्राह्मणानां भवन्ति वाचा राजन् मनसा कर्म्मणा वा । यस्त्वेवं ब्रह्म तपसाऽन्वेति विद्वांस्तेन श्रेष्ठो भवति हि जीवमानः । १९९५

॥ मार्कण्डेय उवच ॥ एवमुक्ते वामदेवेन राजन् समुत्तस्थूराक्षसा घोररूपाः । तैः शूलहस्तैर्व्वध्यमानः स राजा प्रोवाचेदं वाक्यमुच्चैस्तदानीं ।

इक्ष्वाकवो यदि ब्रह्मन् दण्डो वा विधेया मे यदि चेमे विशोऽपि । नोत्सृज्येऽहं वामदेवस्य वाम्यौ नैवंविधा धर्म्मशीला भवन्ति ।

एवंब्रुवन्नेव स यातुधानैर्हतो जगामाशु महीं चितीशः । ततो विदित्वा नृपतिं निपातितमिक्ष्वाकवो वै दण्डमभ्यषिञ्चन् । राज्ये तदा तत्र गत्वा स विप्रः प्रोवाचेदं वचनं वामदेवः । दण्डं राजानं ब्राह्मणानां हि देयमेवं राजन् सर्व्वधर्म्मेषु दृष्टं । बिभेषि चेत्त्वमधर्म्मान्नरेन्द्र प्रयच्छ मे शीघ्रमेवाद्य वाम्यौ । एतच्छ्रुत्वा वामदेवस्य वाक्यं स पार्थिवः सूतमुवाच रोषात् ।१९९०० एकं हि मे सायकश्चित्ररूपं दिग्धं विषेणाहर सङ्गृहीतं । येन विद्धो वामदेवः शयीत सन्दृश्यमानः श्वभिरार्त्तरूपः ।

॥ वामदेव उवाच ॥ जानामि पुत्रं दशवर्षं तवाहं जातं महिष्यां श्येनजितं नरेन्द्र । तं जहि त्वं मद्वचनात् प्रणुन्नस्तूर्णं प्रियैः सायकैर्घोररूपैः ।

॥ मार्कण्डेय उवाच ॥ एवमुक्ते वामदेवेन राजन्नन्तःपुरे राजपुत्रं जघान । स सायकस्तिग्मतेजा विसृष्टः श्रुत्वा दण्डस्तत्र वाक्यं बभाषे ।